

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 291/2021-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Lyžiarsky klub Baba – Pezinok**, Holubyho 18, Pezinok, IČO 34 006 397, zastúpeného MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, proti (i) § 1 ods. 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 77/2000 – Vestníku vlády Slovenskej republiky, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí; (ii) § 1 ods. 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 3/2021 – Vestníku vlády Slovenskej republiky, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí; (iii) § 1 ods. 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 13/2021 – Vestníku vlády Slovenskej republiky, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí a (iv) § 1 ods. 1 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 45/2021 – Vestníku vlády Slovenskej republiky, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva podnikateľ a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na poskytnutie primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, základného práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd. Okrem toho sa sťažovateľ domáha zrušenia napadnutého ustanovenia poslednej z napadnutých vyhlášok a primeraného finančného zadosťučinenia 150 000 eur.

II.

2. Sťažovateľ prevádzkuje lyžiarske strediská, ktoré sú spravidla funkčné od decembra do marca v závislosti od klimatických podmienok. Sťažovateľ nemá žiadne iné príjmy z inej podnikateľskej činnosti a na prevádzke lyžiarskych stredísk je hospodársky závislý. Napadnutými ustanoveniami vyhlášok bola od 1. januára 2021 podľa § 48 ods. 4 písm. e) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane zdravia“) uzatvorená prevádzka lyžiarskych stredísk, keďže ustanovenia vyhlášok stanovili, že sa uzatvárajú prevádzky poskytujúce služby. Vyhlášky boli vydané podľa § 5 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane zdravia z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19, pričom základom uzatvorenia prevádzok je § 48 ods. 4 písm. e) zákona o ochrane zdravia a forma vyhlášky vyplýva z § 59b zákona o ochrane zdravia. V dôsledku uzatvorenia prevádzok sťažovateľ prišiel o jediný príjem.

III.

3. Sťažovateľ poukazuje na to, že na základe ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) stanovené podmienky a limity obmedzení základných práv a slobôd garantovaných druhou hlavou ústavy sú povinné rešpektovať všetky štátne orgány. Ďalej rekapituluje proces vyhlásenia a predlžovania núdzového stavu, ktorým bola sloboda pohybu a pobytu obmedzená zákazom vychádzania, pričom toto obmedzenie sa nevzťahovalo na pobyt v prírode vrátane individuálneho športu a vláda pre predlžovanie núdzového stavu odporučila hlavnému hygienikovi prijať vyhlášku, ktorou zabezpečí realizáciu obmedzení podľa uznesenia vlády uzatvorením príslušných prevádzok, na ktorých návštevu sa nevzťahuje výnimka z obmedzenia zákazu vychádzania.

4. Sťažovateľ argumentuje tým, že uznesenie vlády umožňovalo individuálny šport v rámci okresu, a preto v napadnutej vyhláške obsiahnuté uzatvorenie prevádzok lyžiarskych vlekov a dopravných zariadení presahovalo rozsah obmedzení základných práv vyplývajúcich z vyhláseného núdzového stavu. Z tohto dôvodu sťažovateľ dochádza k záveru, že bez právneho dôvodu došlo k obmedzeniu jeho základných práv podnikateľ a uskutočňovať zárobkovú činnosť, vlastníť majetok, byť obmedzený na vlastníckom práve iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

5. Sťažovateľ osobitne argumentuje poukazom na charakter svojej prevádzky, keďže prevádzkuje len vleky, pri ktorých nie sú žiadne uzatvorené priestory, a teda pri ktorých nie je riziko prenosu vírusu. V tejto súvislosti odkazuje na úpravu obsiahnutú vo vyhláške Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 70/2020 – Vestníku vlády Slovenskej republiky, ktorá umožňovala prevádzkovateľom vlekov ich prevádzku pri dodržaní hygienických podmienok.

6. Sťažovateľ poukazuje na to, že pri výkone vlastníckeho práva bol obmedzený, a to bez náhrady, hoci lyžiarske vleky mohol v tohtoročných klimatických podmienkach prevádzkovať už od 1. januára 2021 do 7. marca 2021. Z príjmov za predchádzajúce sezóny následne sťažovateľ

odvodzuje aj primerané finančné zadosťučinenie 150 000 eur. V tejto súvislosti poukazuje na to, že nemá iný právny prostriedok, ktorým by mohol dosiahnuť náhradu za obmedzenie svojich základných práv.

7. Sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 14. apríla 2021. Na strane jednej sťažovateľ predložil doklady, ktoré majú preukazovať výšku škody, ktorá mu bola spôsobená tým, že nemohol prevádzkovať lyžiarske stredisko. Na strane druhej poukazuje na to, že Úrad verejného zdravotníctva nie je ministerstvom, ústredným orgánom štátnej správy a ani miestnym orgánom štátnej správy, a namieta publikáciu jeho vyhlášok vo vestníku vlády. Napokon sťažovateľ poukazuje na to, že v súvislosti s obmedzeniami, ktoré boli vyvolané pandémiou, neboli doteraz vytvorené legislatívne nástroje, ktoré by viedli k jeho odškodneniu. Preto sa môže svojho práva domáhať len ústavnou sťažnosťou.

IV.

8. Posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyžaduje jasný záver o tom, či napadnuté vyhlášky sú všeobecne záväzným právnym predpisom podľa čl. 123 ústavy, čo vylučuje ich prieskum v konaní o ústavnej sťažnosti alebo rozhodnutím orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, čo musí viesť k záveru, že vyhlášky sú preskúmateľné súdom.

9. Podľa čl. 123 ústavy ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi. Napriek tomu, že Úrad verejného zdravotníctva je zriadený zákonom, nie je ústredným orgánom štátnej správy, keďže tak nie je označený v § 21 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov. Napriek tomu ho treba považovať za orgán štátnej správy v zmysle čl. 123 ústavy, keďže je zriadený zákonom a je splnomocnený na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov.

10. Vo vzťahu k Úradu verejného zdravotníctva možno formulovať rovnaké závery ako v prípade Úradu pre reguláciu sieťových odvetví v náleze ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/2014. Článok 86 písm. e) ústavy predpokladá zriaďovanie ministerstiev a ostatných orgánov štátnej správy a čl. 122 predpokladá zriaďovanie ústredných orgánov štátnej správy a miestnych orgánov štátnej správy, a to zákonom. Zo zákonného vymedzenia postavenia Úradu verejného zdravotníctva v zákone o ochrane zdravia vyplýva, že ide o orgán s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky pre oblasť ochrany, podpory a rozvoja verejného zdravia. Bolo by v rozpore s ústavou zveriť ústavnému súdu právomoci podľa čl. 125 ústavy vo vzťahu k normatívnym právnym aktom orgánov verejnej moci, ak by iba pre zákonné neoznačenie určitého orgánu štátnej správy ako ústredného orgánu štátnej správy alebo miestneho orgánu štátnej správy boli jeho všeobecne záväzné právne predpisy vyňaté z prieskumu ústavného súdu podľa čl. 125 ústavy. Vychádzajúc z toho záveru, by vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva mali byť preskúmateľné podľa čl. 125 ústavy, čo vylučuje ich prieskum v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi,

a nie normatívnymi právnymi aktmi. Preto nemožno v konaní o ústavnej sťažnosti vysloviť, že k porušeniu základného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou (III. ÚS 18/2002, IV. ÚS 25/2011).

11. Z pohľadu správneho súdnictva je Úrad verejného zdravotníctva podľa § 4 písm. a) orgánom verejnej správy, konkrétne orgánom štátnej správy. Podľa § 7 písm. c) Správneho súdneho poriadku správne súdy nepreskúmajú všeobecne záväzné právne predpisy, ak Správny súdny poriadok neustanovuje inak, pričom jedinou Správnym súdnym poriadkom pripustenou výnimkou je konanie o súlade všeobecne záväzného nariadenia obce, mesta, mestskej časti alebo samosprávneho kraja so zákonom, nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy podľa § 357 až § 367 Správneho súdneho poriadku. Z uvedeného sa teda javí, že vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva nemožno napadnúť v správnom súdnom konaní.

12. Podľa § 122 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd sa charakterom opatrení Úradu verejného zdravotníctva v súvislosti s pandemiou zaoberal vo viacerých rozhodnutiach (napr. I. ÚS 437/2020, II. ÚS 454/2020, III. ÚS 386/2020, IV. ÚS 466/2020) a dospel k záveru, že opatrenia Úradu verejného zdravotníctva sú správnym aktom pri plnení jeho úloh, ktorý má charakter hybridného správneho aktu – rozhodnutia svojho druhu, ktoré je preskúmateľné správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku.

13. Otázkou je, či po zmene právnej úpravy, ktorej výsledkom je zmena opatrení Úradu verejného zdravotníctva na vyhlášky, došlo k tomu, že tieto akty možno považovať za všeobecné právne predpisy. Podľa § 5 ods. 4 písm. k) Úrad verejného zdravotníctva nariaďuje opatrenia pri ohrození verejného zdravia, pričom podľa § 48 ods. 4 písm. e) zákona o ochrane zdravia takýmto opatrením je aj zákaz prevádzky zariadení, v ktorých dochádza k zhromažďovaniu osôb. Takýmto opatrením bola zasiahnutá aj prevádzka sťažovateľa. K tomu však § 59b zákona o ochrane zdravia dopĺňa, že opatrenia výslovne pomenúva ako všeobecne záväzné právne predpisy, hoci ich vydávanie predpokladá nielen pre celé územie republiky, ale aj jej určitej časti alebo dokonca pre skupinu inak ako jednotlivu (teda druhovo) určených osôb. Okrem toho § 59b zákona o ochrane zdravia stanovuje, že takýto všeobecne záväzný právny predpis sa označuje ako vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.

14. Všeobecne záväzný právny predpis je pojem ústavný. Používa ho čl. 123 ústavy, ako aj čl. 125 ods. 1 písm. b) ústavy. Z toho, že všeobecne záväzne právny predpis je pojem ústavný, preto nemožno dospieť k záveru, že akýkoľvek akt, ktorý je podústavným právom – zákonom označený ako všeobecne záväzne právny predpis, je všeobecne záväzným právnym predpisom v zmysle ústavy. Opatrenia Úradu verejného zdravotníctva sú vydávané na základe špeciálneho delegačného ustanovenia zákona o ochrane zdravia, ktorého účelom nie je doplnenie normatívnej právnej úpravy tohto zákona, ktorým by sa stanovovali a spresňovali ustanovenia zákona, teda ktoré by smerovali k vytvoreniu podrobnejšej normatívnej úpravy jej spresnením stanovením rôznych podrobností.

Účelom špeciálnych delegačných ustanovení zákona o ochrane zdravia je jeho vykonanie v konkrétnych nenormatívnych situáciách, akými je aj súčasné ohrozenie verejného zdravia pri výskyte prenosného ochorenia. Preto vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva nie sú aktom tvorby práva, ale aktom aplikácie zákona o ochrane zdravia označeným orgánom verejnej moci.

15. Napadnuté ustanovenia vyhlášok sú naďalej správnym aktom vydaným orgánom verejnej správy pri plnení jej úloh, ktorý má napriek zastretiu do podoby vyhlášky charakter hybridného správneho aktu svojho druhu, ktorý je preskúmateľný správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku. Na tom nemení nič ani konštrukcia zákona, ktorá opatrenia podľa zákona o ochrane zdravia pomenovala ako vyhlášky – všeobecne záväzné právne predpisy. Tieto opatrenia zo svojej podstaty nie sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, keďže ich vydanie nie je podmienené len delegačnou normou. Podmienkou vydania opatrení je vždy nenormatívna – skutková okolnosť, ktorá musí byť v procese vydania opatrenia verifikovaná a ktorej musí zodpovedať aj obsah konkrétneho opatrenia. Takouto nenormatívnou skutočnosťou je konkretizované ohrozenie verejného zdravia, ktoré je podmienkou vydania konkrétneho opatrenia. Keďže podmienkou vydania opatrenia je skutková okolnosť, nemožno dospieť k záveru, že by opatrenie z pohľadu ústavného bolo všeobecne záväzným právnym predpisom.

16. V prípade opatrení Úradu verejného zdravotníctva naďalej ide o hybridný správny akt, ktorý má na strane jednej prvky individuálneho právneho aktu, keďže reaguje na individuálnu, zákonom predpokladanú skutkovú okolnosť, no na strane druhej obsahuje prvky normatívneho právneho aktu, keďže svojimi obmedzeniami smeruje ku konkrétnym, no abstraktne určeným adresátom. Hoci kategória takého aktu v právnom poriadku nie je zákonom definovaná a k tejto definícii neprispela ani legislatívna zmena, ktorá opatrenia Úradu verejného zdravotníctva z pohľadu ústavného nesprávne kategorizovala ako všeobecne záväzný právny predpis, naďalej treba zotrvať na tom, že v prípade opatrení Úradu verejného zdravotníctva ide o akt vydaný na základe zákona, nie ako jeho vykonávací predpis, ale ako akt aplikácie zákona. Naďalej je pri vydávaní týchto opatrení rozhodujúci individuálny a skutkový prvok, ktorý vyplýva z konkrétnosti predmetu regulácie, ktorá sa netýka akejkoľvek druhovo určenej pandemickej situácie, ale konkrétnej pandémie v jej dynamike, na ktorú opatrenie reaguje.

17. Aj napriek skutočnému normatívnemu prvku, ktorým je to, že opatrenie smeruje k presne neurčeným, no v čase jeho vydania nepochybne identifikovateľným subjektom a domnelému, ústavne nekonformnému prvku, ktorý spočíva vo forme označenia opatrení ako vyhlášky, naďalej ide o hybridný správny akt, ktorý nie je právnou normou. Z hľadiska možnosti prieskumu tento správny akt zodpovedá kategórii opatrenia podľa § 3 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku. Z dôvodu osobitnej povahy opatrenia podľa § 3 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku, pokiaľ má právnou povahu hybridného správneho aktu, je pri vymedzení žalobnej legitímácie na podanie správnej žaloby proti opatreniu potrebné ustanovenie § 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku vykladať a uplatňovať vo vzťahu k použitej kategórii účastníka administratívneho konania ústavne konformným spôsobom s ohľadom na čl. 46 ods. 2 ústavy, ktorý garantuje právo každého, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

18. Osoba dotknutá opatrením Úradu verejného zdravotníctva vydaným na predchádzanie chorobám a pri ohrození verejného zdravia je oprávnená napadnúť toto opatrenie všeobecnou správnu žalobou, ktorá zakladá prednostnú právomoc všeobecného súdu oproti subsidiárnej právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane základných práv dotknutej osoby v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Všeobecný súd v konaní podľa Správneho súdneho poriadku musí zohľadniť pri svojom rozhodovaní ústavne konformný výklad zákona z pohľadu čl. 46 ods. 2 druhej vety ústavy. To znamená, že napadnuté opatrenie bude posudzovať aj podľa kritérií prípustnosti a primeranosti zásahu do základných práv, čo predpokladá vykonanie testu legality, legitimacy a proporcionality. Prieskum v správnom súdnictve a až následný prieskum rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti predstavuje vyšší a efektívnejší štandard ochrany základných práv ako jednoinštančné konanie pred ústavným súdom.

19. Nevýčerpanie účinného právneho prostriedku, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon na ochranu základných práv v podobe správnej žaloby podľa § 177 a nasl. Správneho súdneho poriadku, zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom jej odmietnutia pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

V.

20. Nad rámec uvedeného sa treba vyjadriť aj k argumentácii sťažovateľa, ktorý vychádza z toho, že napadnuté ustanovenia vyhlášok boli vydané nad rámec ústavného zákona a vyhláseného a predĺžovaného núdzového stavu. V tejto súvislosti treba uviesť, že obmedzenia základných práv na základe vyhláseného núdzového stavu netvorí žiaden normatívny rámec pre rozhodovanie Úradu verejného zdravotníctva. Či už vyhlásený núdzový stav, obmedzenia základných práv v núdzovom stave alebo odporúčania vlády hlavnému hygienikovi na prijatie vyhlášky, ktorou má zabezpečiť realizáciu obmedzení podľa uznesenia vlády, nie sú pre Úrad verejného zdravotníctva žiadnym spôsobom záväzné. Úrad verejného zdravotníctva ako orgán štátnej správy pri vydaní opatrení mohol a musel postupovať a rozhodovať výhradne podľa ustanovení zákona o ochrane zdravia. Konkrétne podľa § 5 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane zdravia, podľa ktorého nariaďuje opatrenia pri ohrození verejného zdravia, pričom medzi týmito opatreniami je podľa § 48 ods. 4 písm. e) zákona o ochrane zdravia aj zákaz alebo obmedzenie prevádzky zariadení, v ktorých dochádza k zhromažďovaniu osôb. Preto právnym dôvodom zásahu do základných práv sťažovateľa nebol núdzový stav alebo jeho nesprávna interpretácia Úradom verejného zdravotníctva, ale to, že Úrad verejného zdravia dospel k záveru, že ohrozenie verejného zdravia vyžaduje uzatvorenie aj takých prevádzok, aké prevádzkuje sťažovateľ. Práve správnosť tejto úvahy môže byť predmetom prieskumu v správnom súdnom konaní.

21. Sťažovateľ poukazuje na to, že pri výkone vlastníckeho práva bol nedôvodne a bez náhrady obmedzený, keďže pre zákaz nemohol dosiahnuť očakávaný príjem z prevádzky svojho zariadenia. V tejto súvislosti poukazuje na to, že nemá iný právny prostriedok, ktorým by mohol dosiahnuť náhradu za obmedzenie svojich základných práv. K tomu treba uviesť, že tak, ako sa sťažovateľ môže brániť proti opatreniu Úradu verejného zdravotníctva v správnom súdnom konaní, tak sa môže v prípade úspechu domáhať svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Rovnako v prípade neúspechu správnej žaloby sťažovateľa je právne otvorená aj otázka

uplatnenia si jeho nárokov za strpené obmedzenia v dôsledku hoc aj správnych rozhodnutí Úradu verejného zdravotníctva. To platí o to viac, že uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 27/2020 zo 4. novembra 2020 bola pozastavená účinnosť § 58 ods. 5 zákona o ochrane zdravia, podľa ktorého právo na náhradu škody a ušlého zisku z dôvodu vykonávania opatrení podľa tohto zákona, ktoré sa týkajú neurčitého počtu osôb, je vylúčené. Práve pozastavenie účinnosti tohto ustanovenia naznačuje, že prípadné uplatnenie nárokov, ktorými sťažovateľ odôvodňuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, nemožno považovať za zjavne neúspešné, ak by boli uplatnené v konaní pred všeobecnými súdmi.

22. Uplatnenie takýchto nárokov nemožno suplovať primeraným finančným zadosťučinením podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, a to najmä z dôvodov, že ich správne vyčíslenie je otázkou rôznych, predovšetkým ekonomických skutkových okolností. Tieto otázky možno správne zodpovedať len v konaní pred všeobecnými súdmi v prípade zistenia protiprávnych zásahov Úradu verejného zdravotníctva alebo v rovine legislatívnych riešení v prípade, ak opatrenia Úradu verejného zdravotníctva boli nevyhnutným prostriedkom zastavenia pandémie na úkor obmedzenia niektorých odvetví hospodárskeho života tak, ako tomu mohlo byť v prípade prevádzky sťažovateľa. Opačný prístup ústavného súdu by bol preberaním úloh zákonodarnej moci a všeobecného súdnictva s rizikom neproporčných, eklektických a v konečnom dôsledku neústavných riešení.

23. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka, a to k výroku a k odôvodneniu.

24. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Martin Vernarský, a to k odôvodneniu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. apríla 2021

Robert Šorl
predseda senátu